

ΜΥΘΟΙ

Α'.

Ονος τις φέρων ἀλγεινῶς ἀδρομερές φορτίον,
ἔβλεπεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἰπτάμενον χαρτίον
ἐπὶ τῆς αὔρας τῆς φαιδρᾶς
καὶ ἔπασχε: «Τὶ εὐτυχές ποῦ εἶσαι σὺ, τῷ εἶπε·
ἐν ᾧ ἐμέ συντρίβουσι τῶν νώτων μου αἱ λύπαι,
σὺ ἴπτασαι ἐκ τῆς χαρᾶς!»

Ἐγέλασεν εἰρωνικῶς τὸ ἔντυπον χαρτίον,
καὶ εἶπε πρὸς τὸν φέροντα τὸ ἀλγεινὸν φορτίον:
«Σιώπα· ὅστις ἀγνοεῖ
τοῦ κόσμου τὴν ἀλήθειαν, πολλάκις μακαρίζει
τὰ ὄντα, ὧν τὴν ὑπαρξίν ὡς Ἄδης βασανίζει
ψευδῆς, ἐπίχρυσος ζωή!

» Νομίζεις ὅτι, ἐπειδὴ μ' ὠθοῦσι τοῦ ἀνέμου
τὰ φιλοπαίγμονα πτερὰ, εἴμ' εὐτυχές; Θεέ μου,
ὀπόσον, φίλε, μ' ἀδικεῖς!
Πλειστάκις φέρω καὶ τοῦ σοῦ δεινότερον φορτίον, —
τοὺς λήρους τῆς κουφότητος, τοὺς στίχους τῶν παιδίων,
μεθ' ὕλης τυπογραφικῆς!»

Β'.

«Φεύγετε, τέκνα, πάντοτε ἐκ τοῦ πηλοῦ· μὴ εἴσθε
ἀκάθαρτα καὶ ῥυπαρά.
Περιεργον, μὰ τὸν Θεόν! Τὴν χλεύην δὲν φοβεῖσθε
τοσοῦτων ἄλλων ζῶων;
Ἡ ἄρά γε νομίζετε τῶν βόθρων τὰ νερά
ὡς παίγιον ἀθῶν;»
Τοιαῦτα ἔλεγε ποτὲ
πρὸς τὰ χοιρίδια ἡ Ὑς, —
καὶ ἦσαν συμβούλαι σεπτὰ
καὶ ἦσαν λόγοι εὐφρεῖς

διδάγματα τοιαῦτα,
 ἀλλ' ὅμως ἐννοεῖται,
 (Καί τοῦτο πρέπει, ὦ γονεῖς, σπουδαίως νά σκεφθῆτε)
 τὰ πονηρὰ χοιρίδια εὐθύς τῇ εἶπον ταῦτα:
 « Δὲς, μήτερ, τὸ παράδειγμα μετὰ τῆς συμβούλης,
 καὶ τότε βλέπεις ἂν ἡμᾶς θά ἴδῃ ἢ ἰλύς! »

(1885.)

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

 ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Μυρόεσσα, ὡς ἴασμος· γλυκεῖτα, ὡς τὸ Ἴον,
 εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς ζωῆς, ἀνέθαλλες φαιδρά·
 κ' ἐνέπνευσας, κ' ἐνέπνευσας τοσοῦτον μεγαλεῖον,
 ὅσον ἐμπνέ' εἰς οὐρανοὺς ἢ Φοῖβῃ ἢ ὤχρᾶ.

~~~~~  
 Ἄν ἐγεννήθης εἰς τὴν γῆν, μὴ λυπηθῆς, Μαρία·  
 σοὶ ἔδωκεν ὁ Ὑψίστος τὴν δρόσον τοῦ Μαΐου,  
 ἀστέρας δύο τ' οὐρανοῦ, καὶ κάλλη τόσα Θεῖα!  
 κ' εἰς τοὺς ἀστέρας τὰς χρυσαῖς ἀκτῖνας τοῦ Ἥλιου.

~~~~~  
 Ῥοδόπνουν χεῖλος καὶ ἀγνόν, ὡς ἕαρος πρώϊαν,
 καὶ μαργαρίτας ὑπ' αὐτὸ ἀστράπτοντας, ὠραίους!
 Ἄγγελικὸν μεϊδιάμα, κ' ἐρατεινὴν καρδίαν,
 καὶ τόσας ἄλλας χάριτας τῶν οὐρανῶν ἐνθέους!...

~~~~~  
 Ἰόχρους ὅταν στρώννυται ἐν μέσῳ τῶν λειμῶνων  
 ὁ τάπης τῆς ἀνοιξέως μεστὸς μεϊδιαμάτων,  
 καὶ χαιρετᾷ τὴν ὑπαρξίν ἐπ' ἀνθισμένων κλώνων  
 ἢ ἀηδῶν περιχαρὶς μετ' ἄσμα τῶν ἀσμάτων.

~~~~~  
 Ἄναγεννᾶται ἡ ἐλπίς, ἐν μέσῳ θείου μέλους,
 ἀναγεννᾶται ἡ χαρὰ τοῦ βίου ἢ χρυσῆ·
 καὶ πέμπει τότε εἰς τὴν γῆν ὁ Πλάστης μας ἀγγέλου,
 καὶ εἶσαι Σὺ τῶν οὐρανῶν ὁ ἄγγελος· ὦ! Σὺ!

ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗΣ